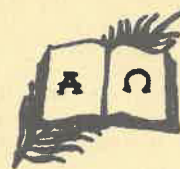

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XX. (LX.) ÉVF. 11. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. MÁRCIUS 14.

Szabadságot a testvérnek!

Jer 34:17.

Az Egyesült Államokban — 1776. júl. 4-én — Philadelfia egyik templomának harangjára, a függetlenségi háború győzelmének jeléül ezt az igét vésették: „És hirdesetek szabadságot a földön, annak minden lakójának!” (3 Móz 25:10).

A szabadság gondolata Istentől van. Mózes törvénye kezdeményezte a testvérek közötti szabadság meghirdetését. A próféták is ébren tartották ezt a gondolatot nemzedékről nemzedékre, sőt számon is kérték. Ha itt-ott valaki nem akart ennek az ügynök szolgálni, keményen megintették (Neh 5:5-11).

A szabadság megvalósítása érdekében hivatkozott Isten önmagára, hogy erőt adjon a kivitelezéshez, amikor így szólt: „Kihoztalak titeket Egyiptom földjéről, hogy ne legyetek azoknak rabjai” (3 Móz 26:13).

A testvéri szabadság meghirdetését összekapcsolta Isten az áldások ígéretével. „Ha teljesítitek azért az én rendeléseimet... én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik esztendőben...” (3 Móz 25:18, 21).

A felszabadítás, mások szabadságának a visszaadása valami örömteljes, nagy ünnep volt mindig Izraelben. Egy-egy ilyen esztendőben nemcsak záruk patantak fel, nemcsak bilincsek oldódtak le a kezekről, hanem megnyiták a szívek, a pénztárcák, a tárházak, a csűrök is egymás felé. Ilyenkor vette ki-ki a maga szolgásgának a bérét, és talán függetlenségének a jeleként lobogtatta, magasra emelte, és kezdte újra a maga szabad életét.

Csodálatos és kedves, kedvet adó lehetett a bátorítás, amikor felolvasták törzsenként az erről szóló írást: „Ne essék nehezedre, hogy szabadon bocsátd ot mellőled... ne keményítsd meg a te szívedet... Hanem örömet nyisd meg a te kezedet... És amikor szabadon bocsátd ot mellőled, ne bocsátd el őt üresen; hanem terheld meg őt bőven... amivel megáldott téged az Úr, a te Istened, adj néki abból” (5 Móz 15:18, 7, 8, 13, 14).

Mond-e valamit nekünk a fenti ige? Pál azt írja a Gal 5:13-ban, hogy: „Ti szabadságra hivatottok, testvérek”, „...én ...mindenkivel szemben szabad vagyok...” (1 Kor 9:19). Kezem lehet bilincsbe verve, lábam kalodában, de szívemet nem engedem megkötözni. Szívem szabad. En lehetek fogoly, de én nem láncolok senkit sem magamhoz. Sem tudásom, sem apostolságom, sem a másoknak ellenem való vétke nem alap arra, hogy valaki felett uralkodjam.

Elérkezett számunkra is az elengedés ideje! Szabadok vagyunk! Van szabadságunk arra, hogy szabadon bocsássuk foglyainkat! Nekem, mint hívó embernek, szavatolnom kell a mások szabadságát. Biztosítanom kell azt, hogy mások tekintélye nőhessen, tehetsége kifejlődhessen, hogy embertársam megélhessen mellettem (3 Móz 25:35-36).

Erre az a tény ad erőt, hogy engem a Fiú megszabadított (Jn 8:36). Jól tudom, hogy ahol az Úrnak Lelke, ott kell lenni szabadságnak is (2 Kor 3:17). Ahol jó lelki közérzet van, az annak jele, hogy a tagok jól értelmezik a szabadság gondolatát. Mindenki minden-kivel szemben szabad. Nincsenek lefizethetetlen tartozások. Az elengedésre minden szabadságunk megvan.

Jézus Krisztus azért jött, hogy „hirdessen a foglyoknak szabadulást” és hogy „szabadon bocsássa” a lesújtottakat (Lk 4:18).

Én és mi ömellé szegődtünk, hogy megtanuljuk tőle, hogyan kell, hogyan lehet másokat szabaddá tenni, szabadon engedni adósságaival együtt.

„En magamba szállva gondolkodtam erről... — mondja Nehémiás — ...engedjük el, kérlek, a tartozást!... engedjétek el!” (Neh 5:7, 10, 11). Imre Albert

Feladatok várnak bennünket

Vannak feladatok, amelyeket nekünk kell elvégeznünk. Ezek várnak ránk, és kinek-kinek határozottan tudnia kell a rábizott szolgálatot. Hozzá tartozik a becsületes, tiszta hit-élethez a ránk háruló munkának hűséges elvégzése. A kibúvót kereső, feladatát másra hárító ember görbe jellemű. A hit-életben is, a társadalmi életben is megengedhetetlen a bűnös közönyösség, a lustaság nemtörődőmsége. A Krisztust követő hívőknek nem lehet mentségük a rájuk bizonyult mulasztásokra. Nem fér össze a tiszta evangéliumi hittel, semmiféle homályos mentegetőző magyarázkodás. Isten gyermekeinek fokozottan tudatában kell lenniük mindannak, amit el kell végezniük. Nem lehetnek megalkuvók! Minden mulasztást igazoló mellébeszélés szármalmas lelkiüetről tanúskodik. Az ilyen magatartású embereknel hiábavalóvá lesz a meghatottan vagy éppen szárnyalón hangzó bizonyágtétel. Értékét veszíti az ékesszávú imádság is, ha e földi, mindennapi életünk szolgálatán, a ránk bizott munkán, a szükségesnek, a hasznosnak, a jónak az elvégzésén nem igyekszünk teljes erőből. Minden hívó embernek, minden gyülekezetnek van istentől való megbízatása, küldetése, amelyet el kell végeznie. Nem különleges nem speciális feladatok ezek, amelyeket kizárólag csak kiválasztottak végezhetnek el, hanem olyan tennivalók, amelyekhez embernek kell lenni. Szerető szívű, tiszta, igaz embernek! Felvetődik a kérdés: hogyan lehetünk ilyen emberek? — Mindnyájan ismerjük a feleletet is, és egyszerűen ezt valljuk: az Úr Jézus megváltása által, azáltal, hogy Krisztus szabadtása folytán hitben, új életben járunk. Ekkor előttünk áll Krisztus Jézus, és iránta engedelmes életünkkel Lelke és Igéje által irányítja és jó cselekvésre serkenti. „Példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek” (Jn 13:15). Ő „mindent jól cselekedett” és az övéitől, tanúitól is várja a jó cselekedeteket, mint amelyekről az emberek felismerik Isten hatalmát, „hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsóítsák a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:16). Krisztust követő hitéletünknek elsőrendű célja, hogy „az ő élete látható legyen a mi halandó testünkben” (2Kor 4:11). Másszóval, az Úr Jézus példamutatása nyomán éljünk és szolgáljunk önzetlenül e világban. Feladatunk másrészt az, hogy keresztyén életünk jócselekvése Istentre mutasson. Ismerjük meg Istent általunk, és dicsóítsák mennyei Atyánkat. — Krisztus megváltottainak Urunktól meghatározott, konkrét feladataik vannak. Ezeknek a hitből eredő, humanus jócselekedeteknek a megváltott ember természetes megnyilvánulásának kell lenniük. Egyszerűbben arról van szó, hogy a valóban hívó embernek természete a jócselekedet; ha nem így van, akkor nem mondható hívőnek, krisztusinak. — Kemény beszéd ez. Tiltakozunk is ellene, pedig magyarázkodó önigazolásunk helyett élnünk kellene a „jót”.

Ha a máte 25:31—46-ból elolvassuk az „embernek Fia” dicsőséges eljövetelet, hallunk az Úr Jézus eseményt megjelenítő elbeszélésében olyanokról, akik életük folyamán sok jót tettek. Különös ebben az, hogy ezek az emberek nem tudták, hogy jót tesznek. Ez egyáltalán nem jellemző az emberre. Az Úr Jézus sorolja előttük: „éheztem, és ennem adtatok,

szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok...” Ezek csak állnak és csodálkozva néznek, mert a felsoroltakból semmire nem emlékeznek, hogy azt Jézussal tették volna. Krisztusnak itt elhangzó magyarázó mondanivalója minden idők hívő embere számára meghatározza az emberért való szolgálatot. Azoknak a csodálkozóknak ugyanis ezt kell hallaniuk: amikor megtették ezeket akárcsak egy-egy is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg (Mt 25:40).

A napokban az utcán találkoztam egy gyülekezeti tagunkkal. Nem mondható buzgó hívőnek. Nem rendszeres látogatója az istentiszteleteknek. Most is azt gondolta, hogy számon kérem vasárnapi hiányzását. Megelőzőt és elmondta, hol járt vasárnap. Fájdalommal, szomorúan beszélt el, hogy olyan helyen volt, ahol sürgősen segíteni kellene, mert ottágú család kinlódik az élet terheivel... — Segíteni, de hogyan?

Hallottam, hogy Laczkovszki testvér Kenyában annyira megrendült és megindult a szegénység és nyomorúság látán, hogy szerény napidíjának tetemes részét a szegényeknek és koldusoknak adta... Igyekezett segíteni, de ez csupán „csepp a tengerbe”. Igaz, hogy az Úr Jézus „egy pohár vízből” sem feledkezik meg. Ezért is érdemes a szívünkre hallgatni. De egy ember kevés. A földön található nyomorúságok enyhítésére, a kiáltó problémák megoldására még sok ember is kevés. — Vannak közmondások, amelyeket ismertségük, gyakori idézésük sem tehetnek közhellyé. Ilyen az „egységben az erő”. — Manapság az egész földön élő emberiségnek, különböző kontinenseknek, országoknak, népeknek nyomorúságait, az éhséget, az elnyomást, a természeti katasztrófákat, egyéb problémákat néhány órán belül szemeinkkel láthatjuk a televízió képernyőjén otthonunkban.

Istenbe vetett hitünk, Jézus Krisztus üdvözítő váltságában való reménységünk egyáltalán nem zárja ki az egyetemes emberi élet problémáival való foglalkozásunkat. Sőt, ha Krisztus Urunknak hűséges követői akarunk lenni, egyre erőteljesebben fogjuk érezni, mennyi egyéni és közösségi feladatot vár ránk. „Az embernek fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon.” Ha Krisztus szolgálni jött, akkor tanúinak sem lehet más az útja. Nem lehet nagyobb a tanítvány mint a Mestere... A reális gondolkodó hívő ember egészségesen vonatkoztatja e földi életre az Ige útmutatásait. Nem él álomvilágban, hanem Jézus megváltásának üdvösséges hitével a szívében, „szentül és igazán” igyekszik élni. A valóban hívő embernek agyában — mint az értelem központjában — és szívében — az érzelmi világ központjában — rend van. Ezen azt kell értenünk, hogy személyiségében az anyagvilág és a transzcendens világ valóságai felől a teljes Írásra alapozott harmónikus, józan, békességes élete van. „Boldog az, aki nem kárhuztatja magát abban, amit helyesel.”

(Folytatása következik)

Dobner Béla

Közösségünk van egymással

Írta: Palotay Sándor

A megtiszteltetésen túl, a testvéri bizalmat is jelenti az, ha egyik egyház lapja más egyház, illetve egyházak képviselőjének fórumot biztosít. Örömmel élek a lehetőséggel, hogy a Református Egyház híveinek — a Szabadegyházak Tanácsa vezetőinek és tagegyházaiknak nevében, valamint a magam részéről — Istentől megáldott, boldog új esztendőt kívánjak. Kívánjuk, hogy az ő akaratával megegyező emberi terveinkhez adjon egészséget, jó erőt, és lelki életünket meggazdagító kegyelme vegyen körül bennünket. A hála is erre indít, hiszen a Szabadegyházak Tanácsán belül együttműködő lelkészképzésben az utóbbi években hathatós segítséget kaptunk a „Testvéri megállapodás” alapján a Debreceni Református Teológiai Akadémiától. Jókívánságainkat nem mint kívülről mondjuk el, hanem úgy, mint akik az évek teltevel egymást jobban megismertük, egymásról jobban megbizonyosodtunk, ezért mondhatjuk el, hogy közösségünk van egymással. „Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1 Jn 1:7).

Egyházaink között ez a közösség nem a kegyességi gyakorlat vagy a hitbeli megbizonyodás helyébe lépett, nem egymás iránti kölcsönös engedmények alapján jött létre. A Jézus Krisztussal és ezáltal az egymással való közösség-

günk — Krisztusban való növekedésünk — nem a másik kioktatása által történik, hanem mindnyájan engedjük, hogy az Egyház Ura, Jézus Krisztus tanítson bennünket. Ez a forrása annak, hogy ma már nemcsak nyitottak vagyunk egymás iránt, hanem jó szívvel testvérnek mondhatjuk egymást. Egy-más dolgaiban nem értünk meg mindent és nem értünk egyet mindennel, de az ítélkezés nem a mi dolgunk. Feladatunk egymás megbecsülése, az egymás iránti szeretet, a Krisztushoz való naponkénti közelebb és közelebb jutás. Ez a záloga annak, hogy közösségünk van egymással.

Egyre világosabbá válik előttünk az EVT 1961-ben tartott nagygyűlésén a közösségvállalás elfogadottá alapelve, amely szerint az egymással való közösség „azon egyházak közössége, amelyek az Úr Jézus Krisztust a Szentírásnak megfelelően Istennek és Üdvözítőnek vallják és ezért együtt igyekeznek betölteni közös elhivatásukat az Atya, Fiú és Szentlélek Isten dicsőségére”. A szó karakterén túl kell látnunk és a cselekvés bizonyágtételét kell a közösségnek magában hordoznia. Az emberi egységre törekvéssel szemben döntőbb Isten akarta és az ember iránti elvárása, amelyet szent Igéjében így olvashatunk: „Megjelentette néked, ő ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr téled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és

hogy aláztatosan járd a te Isteneddel” (Mik 6:8).

A szolgálat nemcsak egymással, hanem másokkal is összeköt bennünket. Történelmi és földrajzi helyzetünk, közös kultúránk által közösségünk van országunk népével. Közösségünk van a magyar néppel, minden nemes küzdelemmel és erőfeszítéssel; közösségünk van a szocializmust építő társadalmunkkal, amely az emberi jólétért és fel-emelkedésért vállalt történelmet formáló feladatot. Közösségünk van népünkkel annak megítélésében is, hogy az embertől elidegeníthetetlen a lelkiismereti szabadság éppen úgy, mint a munkához, a kultúrához való egyenlő joga. Együtt munkálva népünk sorsát, közösségünk van az „egy vérből és nemzetségből teremtet emberiséggel” közösségünk az emberiség nagy családjával még inkább kiteljesedik és látható azáltal, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta... (Jn 3:16).

Minden bizonnyal a Református Egyház általunk megbecsült és szeretett hívei is azok közé tartoznak, akik hálaadással zárták az évet és akik jó reménységgel tekintenek az új esztendő felé. Az Istenbe vetett bizalom és ráhagyatkozás mellett örömdetes tény, hogy mindennapi életünk áldásai és eredményei is feljogosítanak arra a bizakodásra, hogy az új esztendő minden napjában valósággá váljak az egymással való közösség. Buzdítson ez az egymásért való imádkozásra.

(Megjelent a Reformátusok Lapja 1976. jan. 4-i számában)

Mi az életet, a békét választjuk

„A világ népei nem akarnak háborút és elég erejük van ahhoz, hogy megvédjék a békét és a kultúrát!” — Wroclavban hangzott el ez a mondat 25 évvel ezelőtt, s azóta is élénk visszhangja van világszerte. Az azóta eltelt idők és események igazolják, hogy megváltoztak a nemzetközi erőviszonyok, a hidegháborút fokozatosan felváltja az enyhülés és az együttműködés korszaka. Nemrég még súlyos harcok dúltak Indokina földjén. Ma Vietnámban, Laoszban a fegyverzaj elcsöndesedett. S bár a nemzetközi helyzet megváltozott, és ez sokkal kedvezőbb körülményeket teremt a béke megszilárdítására, a különböző társadalmi rendszerű országok békés egymás mellett élésének kibontakoztatásához, megállapítható az a tény is, hogy az atomháború ellen még nem vagyunk véglegesen biztosítva. Még nem tűntek el a nyugati világból a hidegháborús elemek, s tevékenységük helyenként még is erősödött.

Tudomásul kell vennünk, hogy feladataink a béke megóvása érdekében semmivel sem lettek kevesebbek. Napirenden van a különböző társadalmi rendszerű országok békés egymás mellett élésére vonatkozó tennivalók kérdése. A népeknek számolniuk kell az európai biztonsággal, az ázsiai biztonsági rendszer megteremtésével és a két társadalmi rendszer ideológiai küzdelmével. Általános békeóhajnak tesz eleget a békére irányuló és annak eléréséért munkálkodó mozgalom, amikor hangoztatja, hogy az eddigieknél fontosabb helyet kell biztosítani az általános és teljes leszerelés megvalósításáért, a fegyverzet csökkentéséért, a nukleáris kísérletek betiltásáért folyó küzdelemnek.

Ennek ellenére azt is tudomásul kell vennünk, hogy vannak országok, amelyekben még mindig jelentékeny erővel és befolyással rendelkeznek azok a nagytőkés körök, elsősorban a hadiipar képviselői, a nagy monopóliumok vezetői, akik hevesen ellenzik a nemzetközi helyzet enyhülését, s továbbra is a feszültség kiélezésére törekszenek. A szocialista országok — köztüktől hazánk is — a békés egymás mellett élest összeegyeztethetetlennek tartják az imperialista agressziókkal, az ellenforradalom exportjával. Eppen ezért állhatatosan harcolnak ellenük. Szomorúan kell megállapítanunk, hogy bár a háború iszonyatos dolog, ennél még borzasztóbb a nemzetek erkölcsi színvonala s annak a megtapasztalása, hogy 2000 év óta a keresztény államok annyira keresztyének, hogy a háborúra spekulálnak. A háború mindig borzalmas tükörképe annak, hogy mik vagyunk. Tudnunk kellene, hogy az erőszakra épített világ véres darabokra hull... Pedig tudhatnánk, hogy „a háborús pusztítások kiküszöbölése hatalmas lépéssel vinné előbbre az emberiség haladását. Olyan lehetőségeket nyitna meg a tudomány és a technika számára, amelyeknek kiaknázása révén elűzhetők lennének azok a gondok, és elháríthatóak lennének azok a veszélyek, amelyek egyébként békés viszonyok között is a társadalom és az életforma gyors fejlődésének akadályozói. A cél érdekében tudományos és tudatos beavatkozás szükséges, ezért az emberiségnek mindent meg kell tennie a tartós béke érdekében és minden alkotórót a haladás szolgálatába kell állítani, hiszen csak a béke teheti lehetővé, hogy a tudomány egyedül az emberi jólétet szolgálja” (Dr. Erdey-Grúz Tibor).

Isten Igéje erről a kérdéstről így tanít: „Jobb a bölcsesség a hadakozó szerszámnál” (Préd 9:20). A bölcsességet a prédikátor szellemi, láthatatlan, mások ellen nem fordítható kincsnek, hatalomnak látta. A hadakozó szerszámok pedig akkor fegyverek voltak. A mai fegyverekhez viszonyítva gyermekjátékoknak sem tekinthetők, de abban az időben azok voltak a fegyverek. A prédikátor a maga idejében igen nagy dolgot mondott ki, amikor megállapította, hogy jobb a bölcsesség, mint a fegyver. Azóta nemcsak a fegyverek fejlődtek, hanem a bölcsesség is. A belátás is, a dolgok mérlegelése is. A prédikátor által járt utat folytatjuk, amikor azt mondjuk, hogy az ember előtt egy út van ahhoz, hogy ember maradjon, hogy megmaradjon: a hadakozó szerszámok leszerelése, nem fokozása, sőt az elvetése! Élesebb megfogalmazással: nemcsak jobb a bölcsesség, mint a hadakozó szerszám, hanem a bölcsesség — élet, a hadakozó szerszám — halál. Mi az életet — a békét — választjuk!

Cserhalmi Imre

Az új Biblia margójára

Annak idején Károlyi Bibliája a Bibliát jelentette a magyarság számára. Nagyon remélem, hogy a most megjelent új fordítás az új Biblia néven lesz közzéismert. Nem azért, mert alapjában véve mást mond, mint a régi, hanem mert az örök élet beszédét — éppen azért, hogy örök maradjon (már ami a beszédet illeti) — mai nyelven szólaltatja meg.

Bizony ez a mai nyelv sokszor túlságosan is az újság erejével hat. Nehezen tudunk ui. szabadulni attól a belénk ivódott nézettől, hogy a vallásos irodalom (különösen a Biblia) természetes, sőt szükségszerű velejárója a régiesség — alig merem leírni: az ódság. Márpedig a Biblia régisége ellenére sem ódi, sőt éppen az a csodálatos benne, hogy régisége ellenére minden kornak — a jövőnek is — tud újat mondani. Az Élet Könyve az élők könyve kell hogy legyen, s bizony a régi Biblia a tegnap éltek nyelvén szól. Örülünk hát, nagyon örülünk, hogy megszólalt a mi nyelvünkön is!

Azon persze sokat lehetne vitatkozni, hogy mi a *mi nyelvünk*, s hogy valóban ezen a nyelven szól-e az új Biblia. Mindenesetre — ahogy a fölvetett probléma többes számú fogalmazása is jelzi — kompromisszumok nélkül nem megyünk semmire: a mi nyelvünk nem az *en nyelvem*! Vannak olyan részek az új Bibliában, amelyeket a mai olvasó az eredeti nyelveket ismerve, vagy azok ismerete nélkül) nem érez eléggé mainak, s vannak olyanok is, amelyeket holnapnak gondol, idegennek, távolinak érez. Igen, mert a mi nyelvünk nem az én nyelvem! S ezen egyikünk sem sértődhet meg. Vannak olyan szakaszok, amelyeket szívesebben idézgetünk majd az archaikus hangulatú Károlyi-ból, s ez nem baj!, de lesznek olyan részek is, amelyek a mai nyelven a szó szoros értelmében is új üzenetet jelentenek, s talán éppen ezért lehet a legértékesebb számunkra az új Biblia. Régi, régi jó hír, de frissen, üdén fogalmazva. Furcsa lenne, ha század-eleji plakátokkal ragasztanák tele egyik reggelre a házak falait, a hirdetőtáblákat, -oszlopokat. Megdöbbenve olvasnánk a különös hirdetéseket! Eppen ilyen furcsa a mai olvasónak a század-eleji Biblia, helyenként éppen ilyen érthetetlen. Öröm számunkra, hogy a jó hír, az evangélium most újszerűen, valóban friss hírként szólal meg.

Nem céloz az, hogy e széljegyzetben alapos elemzéssel próbáljam bizonygat-

ni az új Biblia erőnyeit, vagy hogy rámutassak esetleges hiányosságaira. Egy dologra azonban szeretném felhívni a figyelmet. Az utóbbi évtizedekben sok olyan fölfedezést tettek az archeológusok, a nyelvészek, a teológusok, amelyek a Biblia bizonyos részeit — olyan részeket, amelyeket korábban a titkok vagy csodák „birodalmába” voltunk kénytelenek sorolni érthetlenségük és furcsaságuk miatt — megvilágították, közérthetővé tették. Ezek a kutatási eredmények már tükröződnek az új Bibliában. Amit nem érthetett, vagy nem értett Károlyi, (esetleg az átdolgozó sem), azt a mai fordító — éppen az új kutatási eredményekre támaszkodva — érti, s egyértelműen pontosan adja vissza. Egy ószövetségi példa: A Birák könyvében ezt olvashatjuk: „És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok már újjongtak elébe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok lettek a karján levő kötelek, mint a lenszálak, melyeket megperzsel a tűz, és lemállottak a kötések kezéről.

És egy nyers számárállcsontot találta, és kinyújtván kezét, felvéve azt, és agyonvert vele ezer embert. És monda Sámson: Számár állcsontjával seregeket seregbe, Számár állcsontjával ezer férfit vertem le.

És mikor ezeket elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot, és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek. Azután megszomjúhozék felette igen és felkiáltott az Úrhoz, és monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet, és most szomjan kell meghalnom, és a körülmételetlenek kezébe jutnom.

Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsontban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért, és meglegedett. Azért nevezetük a „segítségül hívás forrásának” e hely Lehiben mind a mai napig.” (Bir. 15:14-19).

A történetből megtudjuk, hogy a „kemény munkában” kimelegedett Sámson fölfoházkodott: „most szomjan kell meghalnom e nagy győzelem után...” majd Isten az állcsontban levő zápfogat meghasította, s az abból fakadó vízzel oltotta szomját a nagy győző. Mit mondjunk erre? Istennél semmi sem lehetetlen, egy zápfogból is fakadhat víz. Igen — igen, de mért ilyen furcsán itatta meg az Úr Sámson? Mért nem valahogy természetesebben? Mért nem úgy például, mint a szomjazó népet a pusztában: sziklából fakadó vízzel? Az eredeti szöveg ismerői tudták eddig is,

most nem tudnánk ezeket fenntartani, sőt, gyarapítani? Vizsgáljuk meg őszintén saját életünket, nézzük meg ruházatunkat, háztartásunkat, pillantsunk rá az autóra vagy a takarékkönyvre, és gondolkozzunk! Vajon elég áldozatot hozunk Isten ügyéért? Vajon nem sok az a visszatartott rész, amely miatt megfosztjuk magunkat a további áldásoktól?

Buzduljon fel a szívünk a jótéteményre, tudván, hogy aki hamar ad, kétszer ad! Akkor majd azt halljuk Urunktól: ez, ami tőle telt, megtette. Hiszem, hogy mielőbb gyönyörködhetünk mindnyájan az eredményekben is.

Mányi Gábor

hajdúhadházi olvasónk leveléből

Elveszett és megtaláltatott

Lk 15:32b

Gyermekkori élmény elevenedik meg előttem. Verőfényes nyári nap volt. Aratásra indult a család. Gyermeki játékos kedvemben voltam, s elmaradtam szüleimtől néhány hajításnyira. Nem féltem, hiszen jártam már arrafelé. A magásra nőtt búza és kukorica nem tette lehetővé a szabad kilátást. Utat tévesztettem, és félni kezdtem. Nem tehettem mást, zokogó sírásba törtem ki és bandukoltam reményvesztetten a begyepesedett dűlőuton. A sírás hangjára azonban valaki fölfigyelt, s kiáltottak: „Erre vagyunk!” Szépen csicseregtek a madarak, most mégis ez a hang volt számomra a legszebb. Igen, mert a hangnak szeretet-csengése volt. Még nem láttam szüleimet, de a hangot már hallottam. Arrafelé indultam, és máris ott voltam az aratás színhelyén.

Életünk útjain észrevétlenül burjánzanak föl a legjobb szándékok is túlnövő kísértés, bűn nyomjai. Mit tehet ilyenkor az ember? Péterrel együtt mondja: „Uram, te mindent tudsz”, s Pállal együtt fölkiált: „Ő, én, nyomorult ember!”... A válasz már ott, Betlehem mezején fölcsendült: „Született néktek ma a Megtartó!” Ő azért jött, „hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”.

Hol tartasz jelenleg az életúton? Boldog lehetsz, ha tudod, hogy még van, aki téged keres! Sírtál-e már eltévedé-

hogy mi tévesztette meg Károlyit, de a Biblia utolsó átdolgozása sem tette a helyére ezt a fordítási problémát. Arról van szó, hogy Sámson a verekedésbe belefáradva elhajította a számárállcsontot, s elnevezte azt a helyet RAMAT LEHI-nek (Állcsont magaslat), majd miután szomjas lett, az Úr meghasította a LEHI-ben (állcsont) azaz a közelben levő (vagy a Sámson által LEHI-nek nevezett helyen levő) mélyedést (Károlyi: zápfogat mond, hisz ha nem az állcsontról elnevezett helyre gondolunk, hanem magára az állcsontra, akkor ez a kézenfekvő gondolat!), és forrást fakasztott. A szerző hozzátesszi (s ez a megállapítás az új fordítás helyes-ségében esetleg kételkedőket is bizonyára megnyugtatta): ez a forrás megvan Lehiben mind e mai napig. LEHI tehát itt már nem állcsont, hanem az állcsonttól elnevezett hely. A szöveggel kapcsolatos további elemzés helyett idézzük az új fordítást:

„Amikor Lehibe ért, a filiszteusok újjongva mentek eléje. De megszállta az Úr lelke, és olyanná lettek karján a kötelek, mint a tűz égette lenfonál, úgyhogy a béklyók lemállottak a kezéről. Talált egy még ki sem száradt számár-állcsontot, utánanyúlt, felkapta és agyonvert vele ezer embert. Ezt mondta Sámson: Számár állcsontjával rakásra vertem őket, számár állcsontjával agyon vertem ezret!

Amikor ezt elmondta, eldobta kezéből az állcsontot, és elnevezte azt a helyet Állcsont-magaslatnak. De nagyon megszomjazott, és így kiáltott az Úrhoz: Te ilyen nagy szabadítást vittél végbe szolgád által, mégis most szomjan kell meghalnom, vagy a körülmételetlenek kezébe esnem! Akkor Isten kettéhasította azt a mélyedést, amely Lehiben van, és víz fakadt belőle. Ő pedig ivott, életereje visszatért, és feléledt. Ezért nevezik azt Kiáltó-forrásnak. Ott van Lehiben még ma is.” (Bir. 15:14-19). A csoda csoda marad. Isten vizet fakaszt, a szomjazó Sámson inni kap, de nem egészen úgy, ahogy eddig — évszázadokon át — a bibliai emberek hitték. A Biblia nem veszített a hitelességéből, hanem nyert azáltal, hogy jobban értjük.

Fogadjuk szeretettel az új Bibliát! Forgassuk sokat, s ne hibát keressünk benne, (ezt minden kész munkában könnyű találni!), hanem üzenetet, Isten mai, üde beszédét. — S ha megértettünk valamit, valami újat, ha felüdültünk a friss ige által, fiatalosan induljunk tenni azt, amire indít az Örök Ige!

ifj. Almási Mihály

sed miatt? Vagy más siránkozik helyetted? Ne feledd soha a menetrendet: Sírás (bűnbánat), hallás, elindulás és megékezés. Indulj el s meglátod, hogy hamarosan boldog leszel. Dönts még ma, holnap már késő lehet! Ne mondd ezt: „nincs emberem”, vagy kevesen vannak hozzád illők a gyülekezetben. Ha azt akarod, hogy szeressenek, légy te magad a szeretetben!

Az Úr Jézus hív ma is minden embert. Ne kérdezd, hogyan. Zengje szíved s ajkad az énekiróval: Amint vagyok, sok bűn alatt, de mert hallám hívó szavad...”

Boldog az az ember, akinek van füle meghallni a szelid hangon szóló, menynei békességet árasztó, életet újító égi szózatot. A földi élet legnagyobb csodája és boldogsága: Krisztusban megtalálni az életet, mely örök. Az esemény legünnepelesebb pillanatában a mennyből is visszahangzik az ének: „Öröm van a mennyben egy bűnös fellett, ha megtérve haza érkezett”. Akarod-e ezt az örömet?

Szász Ferenc
teol. hallg.

Hála és öröm

Jánosahalmán december 7-én tartottunk háláadó napot. Vendégünk Hargas Gyula testvér, a Középmagyarországi Egyházkerület elnöke volt. A délelőtti istentisztelettel ismét átadhattuk rendeltetésének megfelelő szolgálatra a belülről is megújult imaházat. Urunk áldása kísérte a hosszú hónapokig tartó munkát. Megteremtette ajkunkon a hálának gyümölcseit. Örömmel biztattuk egymást, énekelve: „Ót áldjátok, jóvoltát lássátok.”

December 14-én ismét megtelt az imaházunk. Délelőtt Herjeczki András székelyi lelkipásztor hirdette az ígét, és szolgáltatta ki az úrvacsora jegyeit. Délután a gyülekezet ügyintéző lelkipásztor, Háló Gyula — a Középmagyarországi Egyházkerület titkára — átadta a gyülekezeti szolgálatot Herjeczki A. Géza végzett teológusnak, akit a Jánosahalmi Gyülekezet lelkipásztorul hívott meg. Legyen az Úr áldása a gyülekezet és az új pásztor életén és szolgálatán!